

УДК 341.491
DOI <https://doi.org/10.32841/ILA.2020.24.21>

ІВАНЬКОВ І. В.,

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри кримінального права та правосуддя

Національного університету «Чернігівська політехніка»

ПОНЯТТЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПОКАРАНЬ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ ШВЕЦІЇ

Анотація. Стаття присвячена аналізу норм чинного з 1962 р. Кримінального кодексу Швеції. У Швеції, крім Кримінального кодексу, діє ще значна кількість законів, що містять кримінально-правові норми. Це Закон «Про соціальну службу» 1980 р., Закон «Про опіку за молоддю» 1990 р. тощо. Кримінальний кодекс складається із трьох частин: Загальна частина, «Про злочини», «Про покарання». Кримінальне законодавство Швеції суттєво відрізняється від кримінального законодавства інших країн, зокрема України та країн Європи. У ньому запроваджена дуалістична система покарань, що поєднує покарання та інші особливі наслідки вчинення злочину. Уряд і парламент Швеції вимагають, щоб виконання покарань носило гуманний характер і водночас було ефективним. Тобто цей процес має на меті захистити суспільство від осіб, що переступили закон, він ґрунтується на букві закону та належній повазі до засуджених. Цей підхід характерний для шведської культури, традицій і світогляду, що панує у суспільстві.

Дія Кримінального кодексу Швеції поширюється на діяння, вчинені на території будь-якої скандинавської держави або посягають на її інтереси. Саме тому під дію Кримінального кодексу Швеції підпадають діяння, вчинені не тільки громадянами Швеції, але й Норвегії, Фінляндії, Данії, Ісландії.

Злочин визначається як діяння, вказане у кримінальному законі, за яке передбачено кримінальне покарання. Злочини (як умисні, так і необережні) поділяються на три групи: тяжкі (понад 10 років позбавлення волі), менш тяжкі (від 6 до 10 років) і незначні (до 6 років). Мінімальний вік кримінальної відповідальності становить 15 років. Неповнолітні до 18 років не піддаються покаранню у вигляді позбавлення волі. Призначення покарання за сукупністю злочинів здійснюється у формі складання в межах санкції за найтяжчий злочин. У випадку рецидиву можливе покарання до 18 років позбавлення волі.

Під час характеристики Кримінального кодексу Швеції особливу увагу слід приділити його оригінальності, послідовності і всебічності захисту та охорони прав і свобод людини, а також ґрунтовності регламентації норм та їх постійне вдосконалення. В умовах проведення в Україні правової реформи вивчення зарубіжного законодавства та правового досвіду має велике науково-практичне значення. У зв'язку із цим звернення до кримінального законодавства Швеції є досить актуальним з огляду на відсутність належного теоретичного висвітлення проблем та інститутів кримінального права Швеції в сучасній українській правовій літературі.

Ключові слова: Кримінальний кодекс, злочин, відповідальність, покарання, позбавлення волі.

Постановка проблеми. Подальший розвиток кримінального законодавства України потребує в тому числі проведення спеціальних досліджень кримінального права інших країн для залучення позитивного досвіду законотворчості, вивчення наявних проблем з метою їх уникнення в національному праві України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій із даної теми, виділення невіршених раніше частин загальної проблеми, яким присвячується дана стаття. Окремі аспекти змісту кримінальних покарань у Швеції та особливостей їх призначення розглядалися вітчизняними та зарубіжними науковцями: С. Веннберг, Т.В. Корниловою, О.В. Лисодедом, М.С. Пузирьовим, О.В. Сокальською, А.Х. Степанюком, В.Ю. Стромовим, П.В. Тепляшиним, П.О. Траскменом, Д. Усиком тощо. Однак комплексно проблема визначення цілей покарання та системи покарань у кримінальному праві Швеції дослідниками не розглядалася.

Метою статті є проведення аналізу кримінального законодавства Швеції з метою встановлення поняття покарання, змісту покарань, системи покарань та практики їх застосування Службою тюрем і пробації Швеції, а також визначення актуальності залучення цього досвіду у практику діяльності кримінально-виконавчої системи України.

Виклад основного матеріалу дослідження. Кримінальний кодекс Швеції був прийнятий у 1962 р. та вступив у дію 1 січня 1965 р. Він містить положення про більшість діянь, що становлять злочини, у Швеції. Однак, як зазначає Пер Оле Траскмен, «окремі, на практиці навіть важливі положення можна знайти лише у спеціальному законодавстві. Найбільш важливі спеціальні закони кримінального права охоплюють такі галузі, як порушення правил дорожнього руху, контрабанду, злочини, пов'язані з наркотиками, податкові правопорушення та екологічні правопорушення (включені окремим розділом до Екологічного кодексу» [1].

Кримінальний кодекс розділений на три частини: 1) Загальні положення (розділи 1-2), 2) Злочини (розділи 3-24) і 3) Санкції (розділи 25-38). Цей поділ є не зовсім послідовним, оскільки розділи 23 та 24, які включені до частини «Про злочини», фактично стосуються загальних положень, а саме: положення, що стосуються поняття замаху, підготовки, змови і співучасті, разом із правилами про необхідність, самооборону та інші загальні підстави для звільнення від відповідальності [2].

У Кримінальному кодексі санкції за злочин є покараннями або іншими санкціями за злочин. Отже, поняття кримінального покарання (санкції за злочин) ширше, ніж поняття покарання. Покарання – це тільки штрафи і тюремне ув'язнення. На додаток до цих покарань також санкціями за злочин є умовне покарання, пробація та поміщення під спеціальне піклування. На додаток до цих санкцій закон також встановлює окремі особливі наслідки злочину: крім санкцій, злочин може привести до конфіскації майна, корпоративних штрафів або інших особливих наслідків, зумовлених законом, а також може спричинити відповідальність у вигляді

відшкодування збитків. Так звані «шкали штрафів» додаються до положень Кодексу або інших статей про конкретні злочини з певним максимальним та конкретним мінімальним покаранням. Іноді мінімум доводиться виводити із загальних правил про мінімальне покарання. Важливим є те, що максимальне та мінімальне покарання у цих шкалах штрафів завжди виражається з використанням комбінації із двох покарань, тобто штрафів або тюремного ув'язнення. Хоча вищезгадані санкції (умовне покарання, пробація та поміщення під спеціальне піклування) не включені до шкали кримінальних покарань за злочини, вони можуть бути призначені замість покарання відповідно до окремо сформульованих положень.

Багато видів правопорушень поділяються на рівні залежно від тяжкості наслідків. Наприклад, за крадіжку передбачено покарання у вигляді позбавлення волі від 14 днів до 2 років; за тяжку (велику) крадіжку – від 6 місяців до 6 років; за дрібну крадіжку – від 14 днів до 6 місяців або штраф. [3, с. 173]. Кримінальний кодекс Швеції передбачає, що «особа, яка незаконно відбирає те, що належить іншій особі з наміром придбати це, повинна, якщо присвоєння пов'язане зі збитками, може бути засудженою до позбавлення волі на строк не більше двох років... Якщо злочин, вказаний у Розділі 1, з урахуванням вартості вкрадених товарів та інших обставин злочину, розглядається як дрібний, за дрібну крадіжку накладається штраф або тюремне ув'язнення на термін не більше шести місяців. Якщо злочин, вказаний у Розділі 1, вважається тяжким, за крадіжку у великому розмірі особа карається тюремним ув'язненням на термін від шести місяців до шести років». Під час оцінки того, чи є злочин тяжким, особлива увага повинна бути приділена тому, чи мало місце незаконне привласнення після вторгнення в житло, чи стосувалося воно привласнення майна, яке належить особі, чи був обвинувачений озброєний зброєю, вибуховою речовиною або чимось аналогічним, або якщо акт носив особливо небезпечний або безжалісний характер, або стосувався майна значної вартості або спричинив за собою відчутний збиток» [2].

Штрафи розглядаються як менш суворі санкції, ніж тюремне ув'язнення. Таким чином, правопорушник засуджується до штрафу за менш суворе кримінальне правопорушення. Призначенню штрафів присвячений 25 розділ Кримінального кодексу Швеції. Покарання за правопорушення, передбачені Кримінальним кодексом, зазвичай встановлюється у вигляді штрафоднів з урахуванням не тільки тяжкості злочину, але й фінансового становища правопорушника. Штрафодні встановлюються в кількості від тридцяти до ста п'ятдесяти. Кожен штрафодень накладається у фіксованій сумі від тридцяти до однієї тисячі шведських крон включно, з урахуванням того, що вважається розумним, тобто з урахуванням доходу, багатства, зобов'язань перед утриманцями і інших економічних обставин обвинуваченої особи. За наявності особливих причин розмір штрафодню може бути змінений. На додаток до штрафоднів система також знає сумарні штрафи або стандартні штрафи. Однак якщо конкретна форма штрафу не передба-

чена за злочин, штрафи повинні бути накладені як штрафодні або, якщо злочин карається менш ніж тридцятьма штрафоднями, як сумарні штрафи. Несплачені штрафи можуть бути в деяких випадках замінені тюремним ув'язненням. У першу чергу, виконавча служба повинна прагнути стягнути штрафи шляхом арешту або вилучення доходів.

Тюремне ув'язнення розглядається в розділі 26 Кримінального кодексу Швеції, а також у Законі «Про виправне лікування в установах» 1974 р. Згідно з основним правилом розділу 26 тюремне ув'язнення призначається на певний строк (мінімум 14 днів – максимум в цілому 10 років, за винятком випадків покарання за більш ніж один злочин або повторного вчинення злочину, коли максимальний строк може бути збільшений максимум до 18 років) або довічно. Особа, засуджена до довічного ув'язнення, утримується під вартою невизначену кількість років до кінця свого життя. Однак уряд може помилувати його, якщо довічне ув'язнення замінюється фіксованим строком позбавлення волі. Особа, яка відбуває покарання у вигляді позбавлення волі на певний строк, зазвичай звільняється умовно після відбуття двох третин строку покарання, але не менше місяця. Якщо засуджений суттєво порушує умови відбування покарання в тюрмі, термін настання умовного звільнення може бути перенесений. Умовне звільнення також може бути відкладено на більш пізній термін на прохання самого засудженого. Після умовного звільнення повинен пройти випробувальний термін, що відповідає невідбутій частині строку покарання, але не менше одного року. Умовно звільнений може бути поміщений під пробацію. «Короткі тюремні строки до трьох місяців можуть бути приведені до виконання поза тюрмою під посиленням контролем за допомогою електронних пристроїв. Засудженому наказують залишатися вдома, за винятком спеціально зумовлених періодів часу для певних цілей, наприклад, для роботи, необхідних покупок тощо» [1].

Суд може замість призначення покарання у вигляді штрафу або тюремного ув'язнення вибрати іншу міру покарання за злочин. Такі санкції являють собою умовне покарання, пробацію або передачу на спеціальне піклування. Суд також може використовувати різні комбінації покарань і санкцій за злочин.

Положення, що стосуються умовного покарання, передбачаються розділом 27 Кримінального кодексу Швеції.

Умовне покарання може бути призначеним за злочин, за який стягнення штрафу визнано неадекватним. Умовне покарання може поєднуватися із штрафоднями – не більше двохсот, незалежно від того, призначений штраф за злочин чи ні. Умовне покарання може також, за згодою обвинуваченого, поєднуватися з умовою виконання громадських робіт. Така умова встановлює обов'язок виконувати неоплачувану роботу не менше сорока годин і не більше двохсот сорока годин. Умовне покарання означає, що засуджений звільняється від інших санкцій за злочин (за винятком санкції, до якої було приєднане умовне покарання, у випадках, коли така комбіна-

ція використовувалася), за умови, що він веде упорядкований спосіб життя протягом випробувального терміну два роки. Засуджений у цей період ніякому нагляду не підлягає. Якщо він веде упорядкований спосіб життя і намагається утримувати себе в міру своїх можливостей, і якщо він також робить те, що залежить від його здатності виконувати інші зобов'язання, це може бути передбачене судом як умови умовного вироку (громадські роботи, відшкодування шкоди, заподіяної злочином). Якщо він вчинить новий злочин, суд може скасувати умовне покарання і накласти іншу санкцію, що передбачається також і за новий злочин. Умовне покарання передбачає, що суд розраховує на те, що засуджений не стане винним у новому вчиненні будь-якого злочину.

Пробацію можна розглядати як більш сувору міру покарання, ніж умовне покарання. Ця санкція, про яку йдеться у розділі 28 Кримінального кодексу Швеції, означає, що засуджений повинен пройти випробувальний термін у три роки, перебуваючи протягом визначеної частини цього терміну під наглядом. Як і в разі умовного покарання, пробація може бути призначеною за злочин, за який санкція у вигляді штрафу вважається недостатньою. Також випробувальний термін може поєднуватися із штрафоднями та громадськими роботами. Таке поєднання можливе за тих самих умов, що і у випадках, коли еквівалентне поєднання використовується з умовним покаранням. Пробація також може поєднуватися з позбавленням волі на строк від чотирнадцяти днів до трьох місяців. Як зазначає Д. Усик, «пробація поєднується з наглядом, тому як додаткова умова можуть бути встановлені правила способу життя засудженого. Якщо він зловживає наркотичними речовинами і заявляє, що готовий пройти лікування за індивідуальним планом, підготовленим для нього (договір на допомогу), дотримання цього плану має бути частиною цих правил. Вирок може містити й інші обов'язки, які засуджений повинен виконати. Якщо правопорушник вчиняє новий злочин, пробація також може бути скасованою і буде наведена інша санкція» [4, с. 6].

Положення, що стосуються поміщення під спеціальне піклування, включені до розділу 31 Кримінального кодексу Швеції. До спеціального піклування відносяться: 1) лікування чи інші заходи відповідно до Закону «Про соціальні послуги» або Закону «Про особливі положення щодо догляду за молодими людьми»; 2) закрита опіка за неповнолітніми на термін від чотирнадцяти днів до чотирьох років (ця санкція може бути застосована, якщо особа вчинила злочин до досягнення вісімнадцятирічного віку); 3) поміщення до спеціалізованого закладу за умови лікування відповідно до Закону «Про лікування осіб, що зловживають наркотиками». Якщо покарання, передбачене за злочин, є більш суворим, ніж тюремне ув'язнення строком на один рік, переведення до виправної установи призначається тільки за наявності особливих підстав для цього); 4) судово-психіатрична допомога (судово-психіатрична допомога застосовується як міра покарання, коли обвинувачений скоїв злочин, покарання за який не

може бути обмежене штрафом, а обвинувачений страждає на серйозний психічний розлад) [2].

Кримінальний кодекс Швеції в розділі 3 передбачає обтяжуючі обставини (Розділ 2) та пом'якшувальні обставини. Під час оцінки кримінальної відповідальності враховуються такі обтяжуючі обставини: 1) чи мав обвинувачений умисел, щоб злочин став помітним (наслідки більш серйозні, ніж це було насправді); 2) чи проявив обвинувачений особливу жорстокість; 3) чи використовував обвинувачений уразливе становище іншої особи або особливі труднощі цієї людини щодо власного захисту; 4) чи зловживав обвинувачений своїм становищем або іншим чином зловживав особливою довірою або довірою; 5) чи спонукав обвинувачений до участі в злочині іншу особу шляхом примусу, обману або зловживання молодістю цієї людини, або нерозумінням або залежним статусом; 6) чи був злочин частиною злочинної діяльності, що була особливо ретельно спланована або здійснювалася у великих масштабах і в якій обвинувачений відігравав значну роль; 7) чи було мотивом вчинення злочину заподіяння шкоди особі, етнічній групі або будь-якій іншій подібній групі людей із причини раси, кольору шкіри, національного або етнічного походження, релігійних переконань чи інших подібних обставин.

За свідченням Сюзанни Веннберг, кримінальним законом Швеції особлива увага приділяється пом'якшувальним обставинам, до яких відносяться такі: «1) злочин було скоєно внаслідок грубої образливої поведінки іншої особи; 2) обвинувачений внаслідок психічного розладу або емоційного збудження або з будь-якої іншої причини мав значно обмежену здатність контролювати свої дії; 3) дії обвинуваченого були пов'язані з його явно недостатнім розвитком, досвідом або здатністю до судження; 4) злочин було викликано сильним людським співчуттям; 5) діяння, хоча і передбачене кримінальним законом як злочин, містило положення про загальні підстави для звільнення від кримінальної відповідальності» [3, с. 186]. Таким чином, винесений вирок може бути менш суворим, ніж покарання, передбачене за такий злочин, якщо це пов'язане з урахуванням кримінальної сили злочину.

Основне правило вибору санкцій, передбачене Кримінальним кодексом Швеції, передбачає, що під час вибору міри покарання суд повинен приділяти особливу увагу будь-яких обставинам, які служать аргументом на користь призначення менш суворого покарання, ніж тюремне ув'язнення. Якщо злочин було вчинено особою, яка не досягла вісімнадцятирічного віку, суд може призначити позбавлення волі лише за наявності надзвичайних причин. Якщо особа, яка досягла вісімнадцятирічного віку, але не досягла двадцяти одного року, вчинила злочин, суд може призначити тюремне ув'язнення тільки в тому випадку, якщо з урахуванням кримінальної сили злочину або інших особливих причин такий вирок є виправданим. Під час вибору санкції суд враховує як мотив для призначення умовного покарання відсутність підстав побоюватися того, що обвинувачений буде

винним у продовженні злочинної діяльності. Під час вибору пробації суд повинен як причину для призначення розглянути питання про те, чи може така санкція сприяти відмові обвинуваченого від продовження злочинної діяльності.

Відповідно до закону суд може прийняти до уваги як причину позбавлення волі, крім кримінальної відповідальності і характеру злочину або злочинів, той факт, що обвинувачений раніше був винен у скоєнні злочину або злочинів. Якщо особу засуджено за більш ніж один злочин, суд за основним правилом накладає спільну санкцію за злочини. Якщо для цього є особливі підстави, суд може призначити покарання у вигляді штрафу за один або кілька злочинів і одночасно накласти іншу санкцію за злочин або злочини, що залишилися. Крім того, суд може призначити тюремне ув'язнення за один або кілька злочинів одночасно з умовним покаранням або пробацією за злочин або злочини, що залишилися [2].

У результаті дослідження, проведеного О.В. Лисодедом та А.Х. Степанюком, встановлено, що однією зі спеціальних санкцій у Швеції є залучення за рішенням суду правопорушників до громадських робіт. У правопорушника, до якого застосовано цю громадську санкцію, виникає зобов'язання (до речі, за його згодою) безоплатно вечорами або ж у вихідні дні відпрацювати на користь суспільства (громадських організацій, церкви, комуни тощо) від 40 до 240 годин. Разом із тим зараз є два різновиди громадських робіт: одні в поєднанні із пробацією, інші – з умовним засудженням. У випадку другого різновиду громадських робіт поведінка правопорушника службою пробації не контролюється – особа лише зобов'язана відпрацювати ту кількість годин, що визначена вироком суду. Громадські роботи застосовуються як альтернатива можливому тюремному ув'язненню строком до одного року. Цю громадську санкцію може бути замінено на позбавлення волі, якщо правопорушник не виконує доведений до нього план робіт, у разі вчинення в цей період нових правопорушень, у разі невиходу на роботу, в разі встановлення, що засуджений вживав алкоголь чи наркотики» [5, с. 108].

Ще одним різновидом громадських санкцій, що застосовуються з 1993 р. до правопорушників службою пробації Швеції, є електронний контроль, який можливо застосовувати до осіб, що можуть бути засуджені до позбавлення волі на строк до трьох місяців. «Застосування електронного контролю зумовлено кількома вимогами: «клієнт» повинен мати своє помешкання, в якому має бути встановлено телефон; правопорушник повинен працювати або ж навчатися; покривати зі своїх доходів витрати на здійснення електронного моніторингу в сумі 70 крон на добу. Електронний контроль за місцем перебування клієнта здійснюється за допомогою браслета, який надягається йому на ногу і передає радіосигнали через спеціальний пристрій, встановлений у помешканні «клієнта», на комп'ютер у центрі пробації. Знімати браслет «клієнт» права не має, крім того, він повинен не вживати алкоголь та наркотики. Згідно із програмою, розробленою

стосовно кожного правопорушника, до якого застосовано електронний контроль, ці особи зобов'язані також відвідувати центр пробації, брати участь в індивідуальних та групових формах роботи з «клієнтами», які проводять офіцери служби пробації, здавати аналізи на предмет вживання наркотиків чи алкоголю, дозволяти офіцерам служби пробації відвідувати свої домівки» [5, с. 108–109].

Висновки. Кримінальне законодавство Швеції визнає як покарання власне покарання, санкції та окремі особливі наслідки злочину. До покарань відносяться лише штрафи і тюремне ув'язнення. Санкціями за злочин є умовне покарання, пробація та поміщення під спеціальне піклування. На додаток до санкцій закон встановлює окремі особливі наслідки злочину: конфіскацію майна, корпоративні штрафи або інші особливі наслідки, зумовлені законом, а також відповідальність у вигляді відшкодування збитків. Максимальне та мінімальне покарання застосовується з використанням або штрафів, або тюремного ув'язнення, або з комбінації цих двох покарань. Хоча санкції не включені до шкали кримінальних покарань за злочини, вони можуть бути призначені замість покарання відповідно до окремо сформульованих положень кримінального законодавства.

Таким чином, система покарань і санкцій та практика їх застосування Службою тюрем і пробації Швеції спрямовані на забезпечення індивідуального підходу до кожного правопорушника, тобто на досягнення відповідності між правопорушенням і покаранням або санкцією з урахуванням особи і можливостей правопорушника нести соціальну відповідальність. Найбільш сприятливим для застосування в Україні є пробація як вид покарання та система штрафоднів, яка забезпечує соціальну справедливість, тому що враховує доходи, багатство, зобов'язання перед утриманцями та інші економічні обставини обвинуваченої особи.

Література:

1. Per Ole Traskman. The swedish system of criminal sanctions. URL : https://halshs.archives-ouvertes.fr/halshs-00419159v2/file/RAPPORTS_NATIONAUX_-_Sweden_-_Per_Ole_TRASKMAN.pdf (дата звернення: 20.09.2020).
2. Уголовный кодекс Швеции. Принят в 1962 году. Вступил в силу 1 января 1965 г. По состоянию на 1 мая 1999 г. URL : http://www.sweden4rus.nu/rus/info/juridisk/ugolovnyj_kodeks_shvecii (дата звернення: 5.09.2020).
3. Suzanne Wennberg. On the Swedish Criminal Law System generally. *Swedish Law in the New Millennium*. 2000. Stockholm, P. 155–200.
4. Д. Усик. Система наказаний в Швеции. *Литовский курьер*. 2011. № 17(844). С. 5–7.
5. Лисодєд, О.В. Степанюк, А.Х. Покарання та громадські санкції у діяльності Служби тюрем і пробації Швеції. *Вісник Академії правових наук України*. 2003. № 4(35). С. 99–109.

Ivankov I. Definition of criminal punishment under Swedish law

Summary. The article is devoted to the analysis of the norms of the Criminal Code of Sweden in force since 1962. In addition to the Criminal Code, Sweden has a significant number of laws containing criminal law provisions. These are the Law "On Social Service" 1980, the Law "On Guardianship of Youth" 1990 and others. The Criminal Code consists of three parts: the General Part, "On Crimes", "On Punishment". Swedish criminal legislation differs significantly from the criminal legislation of other countries, in particular Ukraine and European countries. It introduced a dualistic punishment system that combines punishments and other special consequences of committing a crime. The Swedish government and parliament require that the execution of sentences be humane and efficient. This process aims to protect society from those who break the law. It is based on the letter of the law and due respect for the convicted. This approach is characteristic of the Swedish culture, traditions and worldview that prevail in society.

The Swedish Penal Code applies to acts committed on the territory of any Scandinavian state or infringe on its interests. Therefore, acts committed not only by citizens of Sweden, but also by Norway, Finland, Denmark, Iceland are subject to the Swedish Criminal Code.

A crime is defined as an act specified in the criminal law for which a criminal penalty is provided. Crimes (both intentional and reckless) are divided into three groups: severe (over 10 years in prison), less serious (from 6 to 10 years), and minor (up to 6 years). The minimum age of criminal responsibility is 15 years. Minors under 18 years of age are not subject to imprisonment. The imposition of punishment for a set of crimes is carried out in the form of drawing up within the limits of the sanction for a serious crime. In case of a relapse, a punishment of up to 18 years in prison is possible.

When characterizing the Swedish Penal Code, special attention should be paid to its originality, consistency and comprehensiveness of the protection and protection of human rights and freedoms, as well as the thoroughness of the regulation of crime norms and their constant improvement. In the context of legal reform in Ukraine, the study of foreign legislation and legal experience is of great scientific and practical importance. In this regard, the appeal to the criminal legislation of Sweden is very relevant due to the lack of proper theoretical coverage of the problems and institutions of Swedish criminal law in modern Ukrainian legal literature.

Key words: Criminal Code, crime, liability, punishment, imprisonment.